

LITERATURA

Lectures en societat

‘LLIBRES PARLATS’ • Una exposició a la Casa de Cultura de Girona promou la reflexió sobre les presentacions a partir de les gravacions de la Llibreria 22 **HISTÒRIA CORAL** • El muntatge recull testimonis de més d’un centenar d’autors

Eva Vázquez

GIRONA

La primera vegada que la Llibreria 22 va organitzar una presentació va ser el 15 de desembre de 1978, quan feia tot just un mes i mig que havia obert. Guillem Terribas ho recorda amb precisió. Era un treball sobre els cartells de la Guerra Civil editat per Bruguera, i el van presentar Carles Fontserè i Jaume Fàbrega. No n’hi ha cap registre filmat. De fet, en aquella època tan pròxima encara als anys en què una trobada de tres persones ja era una reunió subversiva, no hi havia ni tan sols el costum de presentar llibres, que és un manera d’arrencar la lectura de l’àmbit privat i obligar autors i lectors a batre’s en societat. No va ser fins al 1981, durant la presentació a Girona d’*El PSUC i l’eurocomunisme*, la resposta de Gregorio López Raimundo i Antoni Gutiérrez Díaz a la seva convulsa sortida de la direcció del partit, que Terribas es va decidir a agafar de casa la càmera de Súper-8 per deixar constància de l’acte. Segurament no va ser aquell dia, sinó molts anys després, quan va tornar a Girona per presentar-hi les seves memòries, que López Raimundo va dir allò que els comunistes escrivien llibres que s’havien de llegir amb una agulla, “per anar-te punxant les cames perquè t’adormies a la segona pàgina”. És una de les innombrables frases memorables que autors i presentadors han fet caure, confiats en el caràcter efímer, fins i tot íntim, de l’ocasió, en aquestes cerimònies que, segons expressió feliç d’Antoni Puigverd, s’oficia el casament públic entre l’escriptor i els seus lec-

Guillem Terribas, Cristina Massanés i Natàlia Molero, ahir a l'exposició ■ LLUÍS SERRAT

tors. *Llibres parlats*, l'exposició que inaugura avui a la Casa de Cultura de Girona el conseller de Cultura, Ferran Mascarell (19 h), podria ser l'àlbum de records d'aquesta classe de celebracions que ha propiciat durant més de trenta anys la Llibreria 22, si no fos que, en la seva senzilleza quasi minimalista, el muntatge proposa molt més que la nostàlgia. S'hi planteja, sobretot, una reflexió sobre la literatura mateixa, sobre el fet d'escriure, sobre els mecanismes per convèncer d'una ficció, sobre les fronteres difuses dels gèneres, sobre la inconsciència o el desafiament amb què un llibre, aquest artefacte mortífer, és llançat cada dia a defensar-se enmig de la infinita verboricitat del món. És aquesta vo-

luntat de fomentar un diàleg d'idees entorn de la literatura que fa d'aquest un projecte exportable fora de Girona, on es podrà veure fins al dia 26 i viatjarà després per la xarxa de biblioteques de Catalunya.

L'exposició, comissariada per l'escriptora Cristina Massanés i dissenyada per Pep Canaleta a partir d'uns plafons que es despleguen en forma de llibre, es basa en les més de 55 hores de filmacions de les presentacions que han tingut lloc a La 22 fins al 2008 i per les quals han passat més d'un miler d'autors, entre ells Roberto Bolaño, que considerava que només llibres com *Guerra i pau* o *Els miserables* mereixien que algú dediqui un parell de setmanes a llegir-los, mentre que qualse-

1.025
autors i presentadors han passat per les més de 55 hores de gravació que formen part de l'arxiu audiovisual de la Llibreria 22 de Girona. A l'exposició 'Llibres parlats' se n'han seleccionat uns 65 minuts representatius de trenta anys de presentacions

vol novel·la d'un autor viu no s'ha de llegir en més de tres dies, “a menys que el lector vulgui que aquest autor mori”. També va ser en una d'aquestes trobades amb els seus lectors, que Eduardo Mendoza va confessar que quan intuïa que un llibre se podia tenir allò que se'n diu diversos nivells de lectura, s'esforçava al màxim per no sobrepasar el primer, el més obvi, i Modest Prats, contra la rígida compartimentació en gèneres, va afirmar sense dubtar-ho que “l'escriptura autobiogràfica pertany a l'esfera de la ficció narrativa”, i Quim Monzó va confessar que *Tres tristes tigres*, de Cabreria Infante, és la novel·la que li agradaria haver escrit, i Ernest Lluch va recordar un amic de Maià de Montcal segons el qual “si la terra estigués a l'alçada dels escriptors, tot-hom voldria fer de pagès”, i Dolors Oller, tot i haver constatat que “llegir és una activitat residual”, va preguntar-se per què, doncs, llegim, i es va respondre: “Per saber que no estem sols”. Són algunes de les cites d'autor que es poden escoltar a través de les pantalles on es projecta una selecció d'aquestes presentacions filmades i que el mateix visitant pot col·leccionar a través d'una seixantena de postals distribuïdes en petits expositors al llarg de la sala i relligar-les a la sortida per formar el seu propi catàleg de la visita. Aprofitant l'exposició, a més, s'han organitzat dues taules rodones: la primera serà aquest divendres, sobre les presentacions com a gènere, amb Xavier Antich, Imma Merino i Àngel Quintana, i la segona, dijous dia 20, sobre *L'experiència de presentar llibres i ser presentat*, amb Antoni Puigverd i Josep M. Fonalleras, totes dues a les 8 del vespre. ■